

▲ Afdelingsmanager Hans Bomhoff in het baby mortuarium met aan de muur het schilderij met de vlinders.

Foto Sanne Linssen

Afdrukken van handjes en voetjes

HEERLEN

DOOR LEÓN JEURISSEN

Het Atriumziekenhuis in Heerlen heeft sinds kort een baby mortuarium. Ouders kunnen er op een waardige wijze afscheid nemen van hun kindje. „Over doodgeboren baby's wordt weinig gesproken.”

Achter in de kapel in het Atrium in Heerlen is een speciale ruimte voor het opbaren van dode baby's ingericht. „Een baby mortuarium was twee jaar geleden iets heel nieuws voor ons,” vertelt Hans Bomhoff, afdelingsmanager Verloskamers in het ziekenhuis. „We vonden het belangrijk genoeg om zo'n ruimte binnen het ziekenhuis te creëren.”

Het initiatief kreeg steun van de verpleegkundigen en het team pastorale zorg. „Vroeger werden doodgeboren baby's naar het mortuarium voor volwassenen gebracht,” vertelt zorgcoördinator Margriet van Hasselt. „Nu mogen ouders 24 uur per dag gebruik maken van de ruimte om in alle stilte het verdriet te verwerken.” „Iedereen doet dat op zijn eigen

manier,” vervolgt pastor Maria Simons. „De een zet zijn eigen gedachte in het boek dat in het baby mortuarium ligt, de ander steekt een kaarsje aan en bidt. Zolang de moeder in het ziekenhuis ligt, mag zij gebruikmaken van het mortuarium.” De kleine ruimte, die voorheen dienstdeed als sacristie, is lieflijk ingericht met onder andere knuffeldiertjes. Er worden baby's opgebaard die meer dan zestien weken zwangerschap achter de rug hebben, tot een voldragen baby die bij de geboorte sterft. Vaders mogen in het ziekenhuis overnachten om hun verlies te verwerken. De behoefte aan een baby mortuarium is groot. Op deze manier krijgt de baby alsnog een

speciaal plekje en kunnen de ouders worden begeleid. „Voor de hulpverleners zijn dat moeilijke dingen,” zegt Bomhoff. „Het is zeer intensief en kost veel energie.” De lichaampjes worden in het mortuarium bewaard in koelers die zijn overgenomen van de Vroedvrouwschool. „We maken altijd afdrukken van de handjes en voetjes van de dode kindjes,” vertelt de afdelingsmanager. „De ouders gebruiken deze afdrukken vaak voor op een kaartje of dodenprentje.”

Aan de muur van het mortuarium hangt een schilderij van Mary Heyligers uit Sittard. Ouders plakken daar als afscheid een vlinder op met de naam van het kindje of een gedichtje. De vlinder wordt gezien als een symbool van leven en vergankelijkheid. Vervolgens zijn er drie opties: het lijkje wordt opgehaald door een begrafenisondernemer, het gaat naar het mortuarium van het ziekenhuis of de ouders nemen het mee naar huis. Dat laatste komt niet zo heel vaak voor. „Over doodgeboren ba-

by's wordt weinig gesproken,” aldus de pastor. „De ouders blijven vaak met pijnlijke vragen zitten, zoals hoe heet het dode kindje? Hoe was de bevalling? Wie vertel je het en hoe wordt afscheid genomen en wie wil erbij zijn? Opvallend is dat vrienden, die wel op kraamvisite zouden komen, nu wegblijven.” Na een halfjaar wordt een zogeheten terugkomdienst gehouden. „De ouders nemen dan de vlinder mee naar huis,” aldus de pastor. „Ze zijn dan een stap verder in het rouwproces. Je ziet dan ook dat ze met lotgenoten beter over het verlies kunnen praten. De mensen troosten elkaar met de gedachte dat ze niet alleen staan.”